

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obo/15/2016
Identifikačné číslo spisu:	1094899982
Dátum vydania rozhodnutia:	30.03.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1094899982.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Mederovej a členiek senátu JUDr. Aleny Prieцelovej a JUDr. Viery Pepelovej, v spore žalobcu: LAUGOFRUIT, spol. s.r.o. „v likvidácii“, so sídlom Štefánikova 19, Trenčín, IČO: 18 046 070, zast. advokátom Mgr. Petrom Miklóssym, so sídlom Hlavná 1221, Vráble proti žalovanej: H. E., bytom E. XX, Q. (do 05.03.2013: Pavla Michelová - Michalka, s miestom podnikania M. R. Štefánika 64, Trenčín, IČO: 30 353 254), o zaplatenie 5.462,25,-Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. Z-2-41Cb/74/1994-773 zo 17. marca 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. Z-2-41Cb/74/1994-773 zo 17. marca 2016 vo výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi 5.462,25,-Eur p o t v r d z u j e, v prevyšujúcej časti vo výrokoch o úroku z omeškania a náhrade trov konania rozsudok z r u š u j e a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave ako súd prvej inštancie [v ďalšom texte tiež ako „súd prvého stupňa“ v znení pôvodne aplikovaného Občianskeho súdneho poriadku, účinného do 30.06.2016 (ďalej tiež „O. s. p.“)] rozsudkom č. k. Z-2-41Cb/74/1994-773 zo dňa 17.03.2016 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.462,25,-Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 18% ročne od 18.10.1993 do zaplatenia a trovy právneho zastúpenia v celkovej sume 6.513,43,-Eur.

2. Súd prvého stupňa tak rozhodol po tom, ako Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací uznesením sp. zn. 4Obo/24/2013 zo dňa 31.03.2015 na odvolanie žalobcu zrušil predchádzajúci rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. Z-2-41Cb/74/1994-710 zo dňa 07.02.2013 (ktorým prvostupňový súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol) a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že rozhodnutie súdu prvého stupňa nespĺňa náležitosti v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p., z dôvodu ktorého je nepresvedčivé. Výslovil názor, že z doposiaľ vykonaného dokazovania nemožno vyvodiť právny záver o neoprávnenosti žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Súdu prvého stupňa vytkol, že sa dostatočne neriadil jeho právnym záverom vysloveným v predchádzajúcom rozhodnutí sp. zn. 5Obo/50/2009 z 29.06.2011 a nedoplnil dokazovanie o výške bezdôvodného

obohatenia vzhľadom na tvrdenie žalovanej, že časť tovaru bola v čase od 27.05.1993 do 05.06.1993 predisponovaná do inej prevádzky. Odvolací súd upriamil pozornosť súdu prvého stupňa na to, že vzhľadom na rozpornosť tvrdení účastníkov o výške peňažnej náhrady za získaný majetkový prospech, neurčitost' záverov znaleckého posudku a odstup času od získania majetkového prospechu, môže súd zvážiť postup podľa § 136 O. s. p. a určiť výšku nároku podľa vlastnej úvahy a vziať pritom do úvahy hodnotu tovaru uvádzanú sporovými stranami.

3. V novom konaní súd prvého stupňa ustálil, že predmetom konania je nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia na tom skutkovom základe, že žalovaná bez právneho dôvodu dňa 05.06.1993 prevzala tovar žalobcu, nachádzajúci sa v jeho prevádzke - cukrárni DELI, na Mierovom nám. č. 31 v Trenčíne. Poukázal na § 451 ods. 1 OZ a vykonané dokazovanie, na základe ktorého mal za preukázané vlastníctvo žalobcu k predmetnému tovaru, potvrdené aj odvolacím súdom. Z výpovedí svedkov súd zistil, že žalobca v predmetných priestoroch podnikal a pred obsadením cukrárne žalovanou sa tovar, ktorý patril žalobcovi, inventarizoval. Kým vlastníctvo tovaru žalobca v konaní preukázal inventúrnym súpisom, žalovaná v konaní nepredložila žiaden dôkaz o tom, že by vlastníkom tovaru bol niekto iný. Prvostupňový súd poukázal na to, že vznik bezdôvodného obohatenia nespochybnil ani súd odvolací a nespochybnil ani inventúrny zoznam zo dňa 27.05.1993 ako východisko pre stanovenie ceny tovaru. Uviedol, že žalovaná bola osobou, na príkaz ktorej bol po obsadení cukrárne predmetný tovar z predajne odvázaný a žalobca nemal žiadnu možnosť sa k tovaru dostať a nemohol ho ani predisponovať. Žalovaná priznala, že v obsadenej cukrárni ostal tovar po predchádzajúcom prevádzkovateľovi cukrárne, tento inventarizovala a snažila sa ho majiteľovi vrátiť, resp. že ho zlikvidovala. Pokiaľ žalovaná tvrdí, že po vykonaní inventúry dňa 27.05.1993 došlo k predisponovaniu tovaru, mala toto tvrdenie preukázať, nakoľko v tomto smere znáša dôkazné bremeno. Z výpovedí svedkov prvostupňový súd zistil, že v predmetných priestoroch podnikal žalobca a že pred obsadením cukrárne žalovanou sa tovar, ktorý patril žalobcovi, inventarizoval. O tejto skutočnosti svedčí samotný inventúrny súpis, vo vzťahu ku ktorému súd prvého stupňa zdôraznil, že sa jedná o účtovný doklad, ktorý jednoznačne preukazuje aj skutočnosť, že vlastníkom tovaru, ktorý sa inventarizuje, je ten podnikateľ, ktorý danú inventúru, t. j. preverenie skutočného stavu vlastných zásob a vlastného tovaru v predajni oproti skutočnému stavu, vykonáva. V súvislosti s vlastníctvom tovaru žalobcu, ktorý žiada vydanie bezdôvodného obohatenia, prvostupňový súd upozornil na názor odvolacieho súdu v jeho uznesení č. k. 4Obo/247/2000-390 zo dňa 09.05.2002, ktorý konajúci súd považuje za právne záväzný ku skutočnosti, či vlastníkom tovaru bol žalobca a či na jeho úkor v dôsledku zadržania tovaru žalovanou, došlo na strane žalovanej k vzniku bezdôvodného obohatenia. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na potrebu zistenia (z účtovných dokladov, ktoré mala žalovaná k dispozícii), či v čase od 27.05.1993 do 05.06.1993 nebola časť tovaru predisponovaná do cukrárne SIBA, nakoľko je potrebné preveriť, či po tomto dátume nedošlo k predisponovaniu predmetného tovaru na iný subjekt vzhľadom na tvrdenie žalovanej, že časť tovaru bola po vykonaní inventúry, t. j. po 27.05.1993 predisponovaná (či už reálne alebo dokladovo) do cukrárne SIBA na Gorkého ulici v Trenčíne, ktorej vlastníkom bol E. J.. Prvostupňový súd vo vzťahu k uvedenému mal za to, že pokiaľ v tom čase došlo zo strany združenia SIBA k fakturovaniu tovaru žalovanej, stalo sa tak len v snahe osôb, na úkor ktorých vzniklo bezdôvodné obohatenie, získať tieto prostriedky od osoby, ktorá sa bezdôvodne obohatila, späť. Táto skutočnosť však nič nemení na vlastníctve tovaru. Zo strany žalobcu nedošlo po vykonaní inventúry dňa 27.05.1993 k predisponovaniu tovaru na iný subjekt, žalobca po obsadení cukrárne žalovanou nemal žiadnu možnosť sa k predmetnému tovaru dostať, nemal prístup do predajne, a teda predmetný tovar predisponovať nemohol. Vykonaným dokazovaním mal súd prvého stupňa za preukázané, že osobou, na príkaz ktorej bol predmetný tovar z predajne odvázaný, bola žalovaná. Pokiaľ žalovaná tvrdí, že k predisponovaniu tovaru po vykonaní inventúry došlo, je na nej, aby túto skutočnosť preukázala, nakoľko v tomto smere znáša dôkazné bremeno. Prvostupňový súd mal vznik bezdôvodného obohatenia za nepochybný a potvrdený aj názorom odvolacieho súdu v uznesení sp. zn. 4Obo/247/2000 zo dňa 09.05.2002 s tým, že pri stanovení výšky bezdôvodného obohatenia je potrebné určiť množstvo a druh tovaru uvedeného v zázname zo dňa 27.05.1993. Čas vykonania relevantnej inventúry je podľa názoru súdu prvého stupňa v podstate totožný s časom vzniku bezdôvodného obohatenia. Vychádzajúc z právneho názoru odvolacieho súdu v uznesení sp. zn. 5Obo/50/2009 zo dňa 29.06.2011, prvostupňový súd uviedol, že závery už vykonaného znaleckého dokazovania základom pre určenie výšky bezdôvodného obohatenia byť nemôžu. V danom prípade bolo súdu prvého stupňa uložené postupovať podľa § 136 O. s. p. a výšku nároku na vydanie

bezdôvodného obohatenia vzhľadom na vyššie skutočnosti určiť podľa svojej úvahy. Postupujúc podľa § 136 O. s. p., súd prvého stupňa výšku nároku žalobcu ustálil na sumu 5.462,25,-Eur. Na základe doplneného dokazovania dospel k záveru, že žalovaná po prevzatí cukrárne DELI na Mierovom nám. č. 31 v Trenčíne si ponechala tovar, ktorý patril žalobcovi, čím získala na jeho úkor bezdôvodné obohatenie v sume 5.462,25,-Eur podľa § 451 OZ, v ktorom je zakotvená základná zásada spočívajúca v tom, že nikto sa nemá bezdôvodne obohatiť na úkor iného, v opačnom prípade mu podľa § 451 ods. 1 OZ vzniká záväzok toto obohatenie vydať. Vzhľadom k nezaplateniu dlžnej sumy v lehote splatnosti, súd priznal žalobcovi 18%-ný úrok z omeškania od 18.10.1993 do zaplatenia podľa § 369 a § 502 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“). O náhrade trov konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a žalobcovi ako úspešnému účastníkovi konania priznal náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej sume 6.513,43,-Eur, podľa predloženej špecifikácie.

4. Proti rozsudku súdu prvého stupňa podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná majúc za to, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, súčasne že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Tvrdí, že súd v novom konaní nesprávne vyhodnotil situáciu zo dňa 05.06.1993, keď ustálil, že predmetom konania je nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovanou, ktorá bez právneho dôvodu dňa 05.06.1993 prevzala tovar žalobcu nachádzajúci sa v jeho prevádzke. Tvrdí, že predmetná prevádzka nepatrila žalobcovi, ale žalovanej. Súdu prvého stupňa vytkla, že napriek tomu, že vlastníctvo k predmetnej nehnuteľnosti a platnosť kúpno-predajnej zmluvy potvrdili súdy ešte v roku 1993, otázkou vlastníctva nehnuteľnosti sa vôbec nezaoberal, rovnako sa nezaoberal otázkou podnikania žalobcu v predmetnej nehnuteľnosti bez právneho dôvodu. Prvostupňovému súdu ďalej vytkla, že nevyhodnotil dôkazy z videa zo dňa 05.06.1993, kedy bola prevádzka odovzdaná žalovanej ako vlastníčke, resp. z úradného záznamu zo dňa 12.12.2011, kedy bolo predmetné video prehrané. Predmetný úradný záznam dosvedčuje, že tovar, ktorý v prevádzke zostal, prevzal p. E., spoločník žalobcu, poverený riaditeľom odovzdať jej nehnuteľnosť. V zázname deklarovaní vlastníci (SIBA) tovar prevziať odmietli a na žiadosť povereného pracovníka p. E. žalovaná dovolila neodvezený tovar dočasne uskladniť v prázdnych priestoroch nehnuteľnosti, a to po dobu 7 dní. Časť tovaru dala odviezť vedúca prevádzky p. P., čo dosvedčila aj druhá pracovníčka C. U., nachádzajúca sa v tej dobe na predajni, za prítomnosti p. E. a pracovníkov fa. Stapo. Vedúca p. P. vynášala tovar z predajne bez spisovania, na čo ju p. E. uľudnil, že sú to ich veci, nech si ich zoberú a že spíšu tovary, ktoré na prevádzke skutočne zostanú. Žalovaná tvrdí, že tovar odviezť nemohla, nakoľko na prevádzke zostali poverení členovia spoločnosti žalobcu a nezávislí svedkovia. Nemožné to bolo aj z dôvodu, že žalovaná nikdy nevlastnila automobil ani vodičské oprávnenie. Žalovaná len čakala, ako sa dohodnú členovia spoločnosti Laugofruit s.r.o. so svojím spoločníkom a konateľom firmy Siba p. J., a kedy jej oznámia dátum, čas a kto si príde veci prevziať. Žalovaná poukazuje na to, že v súdnom spise sa nachádza niekoľko dokladov, ktorými vyzývala žalobcu na odvezenie svojich vecí - tovaru, pričom žalobca na tieto výzvy ani raz nereagoval. Súdu vytkla, že sa nevysporiadal s dôkazmi preukazujúcimi, že žalovaná žalobcu na prevzatie uschovaného tovaru vyzvala, rovnako riadne neodôvodnil, prečo napriek všetkým uvedeným dôkazom priznal omeškanie na strane žalovanej bez toho, aby tieto dôkazy vôbec hodnotil. Za účelové a zavádzajúce považuje žalovaná tvrdenie žalobcu o tom, že po odovzdaní prevádzky sa nemal ako dostať k svojmu tovaru, pretože stačilo, aby jej oznámil, kedy si tovar príde prevziať a ona by zabezpečila prítomnosť svedkov, ktorí boli prítomní aj pri odovzdávaní prevádzky žalovanej. Žalovaná ďalej tvrdí, že dňa 31.01.1994 bez predchádzajúceho upozornenia prišli do cukrárne J., T. a ich chlapi, vystrašili zákazníkov a predavačky, D. roztrhol kábel od telefónu, keď sa vedúca pokúšala zavolať pomoc, násilím vnikli do skladu a bez spisovania brali čo chceli, tvrdiac, že tovar je ich. Žalovaná nemala nič proti tomu, aby si odviezli vlastné veci, mali však vziať všetok svoj tovar, nielen to, čo malo ešte nejakú hodnotu a mal sa spísať protokol o odovzdaní. Žalovaná následne podala trestné oznámenie na PZ v Trenčíne, nakoľko J. a T. vzali aj to, čo im nepatrilo, napr. plechy, ktoré boli súčasťou cukrárenských chladničiek a z ktorých vysypali na zem zákusky, čím žalovanej spôsobili škodu. Výetrovateľ uznesením ČVS: VP- 359/94 vec odložil až do doby vyriešenia otázky vlastníctva nehnuteľnosti. Ako dôvod, pre ktorý sa žalovaná o uvedenom skutku na súde nezmenila, uviedla, že pre dlhý časový odstup od uvedeného skutku, naň pre množstvo práce, sťahovanie sa a starostlivosť o tri školopovinné deti, zabudla, sporom nevenovala dostatočnú pozornosť, a až pri písaní odvolania a preberaní dokladov, sa jej uznesenie výetrovateľa „dostalo do rúk a všetko oživilo v pamäti“. Žalovaná má za to, že odloženie veci výetrovateľom a skutočnosť, že sa o

tomto skutku skôr na súde nezmienila, evokovalo v žalobcovi, že žiadny záznam nemá, na uvedené skutočnosti zabudla, preto pokračoval v súdnom spore bez prehodnotenia výšky žiadaného bezdôvodného obohatenia. Žalovanej nie je jasné, prečo žalobca tovar do predajne kupoval, keď vedel, že jeho podiel na budove je predaný a priestory je potrebné vypratať v prospech vlastníčky. Tvrdí, že žalobca predmetné priestory nezákonne užíval, bezodplatne podnikal, požíval úžitky, s nehnuteľnosťou svojvoľne nakladal bez súhlasu vlastníka a obohacoval sa na úkor žalovanej. Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení žalovaná odvolaciemu súdu navrhla, aby prvostupňový rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne.

5. Žalovaná si v odvolaní zároveň uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalobcovi, odôvodňujúc ho bezdôvodným užívaním časti jej vlastníctva (budovy, prevádzky), žalobcom, a to v období od kúpy predmetnej nehnuteľnosti žalovanou po jej vypratanie žalobcom. Žalovaná nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcom vyčíslila sumou 20.469,58,-Eur.

6. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že jeho nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je opodstatnený. Vo vzťahu k žalovanou tvrdenému a uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 20.469,58,-Eur s poukázaním na § 216 ods. 1 O. s. p. namietol, že tento predmetom odvolacieho konania byť nemôže a z opatrnosti vzniesol aj námietku jeho premlčania v celom rozsahu. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací [podľa § 470 ods. 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)] preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné v časti nároku na zaplatenie istiny, ale v časti uplatneného príslušenstva pohľadávky je opodstatnené.

8. Odvolanie žalobcu bolo podané dňa 5. mája 2016. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ktorý upravuje postup súdu pri prejednávaní a rozhodovaní sporov. Civilným sporovým poriadkom bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok. Podľa čl. 2 ods. 1 základných princípov C. s. p., ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Podľa čl. 2 ods. 2 základných princípov C. s. p., právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Podľa § 470 ods. 1 C. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Ustanovenie § 470 ods. 1 C. s. p. zakotvuje okamžitú aplikabilitu procesnoprávných noriem, ktorá znamená, že nová procesná úprava sa použije na všetky konania, a to i na konania začaté pred dňom účinnosti nového zákona.

9. Podľa § 470 ods. 2 C. s. p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti Civilného sporového poriadku, zostávajú zachované. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia ako aj čl. 2 ods. 1 a 2 základných princípov, na ktorých je Civilný sporový poriadok postavený, odvolací súd posudzoval podané odvolanie, ako aj v ňom uvedené odvolacie dôvody, podľa zákona účinného v čase podania odvolania (ustanovenia § 201 a nasl. O. s. p.).

10. Žalobca podal odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p.) a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.).

11. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok prvostupňového súdu, ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo a zistil, že súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Odvolací súd poukazuje na správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia, s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 C. s. p.) a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia v nadväznosti na odvolacie námietky žalobcu dopĺňa nasledovné :

12. Obsah spisu v prejednávanej veci svedčí o tom, že predmetom odvolacieho konania je vydanie bezdôvodného obohatenia získaného bez právneho dôvodu na úkor žalobcu tým, že žalovaná sa dňa 5.6.1993 za asistencie bezpečnostnej služby zmocnila nebytových priestorov na Mierovom námestí v Trenčíne, ktorých bola vlastníčkou, spolu s tovarom nachádzajúcim sa v cukrárni prevádzkovej žalobcom v týchto priestoroch.

13. Podľa § 451 ods.1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len

Občiansky zákonník alebo OZ), kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

14. Súd prvej inštancie riadiac sa názorom vysloveným v predchádzajúcich zrušujúcich rozhodnutiach odvolacieho súdu dospel na základe vykonaného dokazovania ku skutkovému a právnomu záveru, že žalovaná dňa 5.6.1993 po zmocnení sa nebytových priestorov, v ktorých sa nachádzala cukráreň prevádzkovaná žalobcom, získala bez právneho dôvodu v zmysle citovaného ustanovenia na úkor žalobcu majetkový prospech, ponechaním si tovaru patriaceho žalobcovi. S uvedeným záverom sa odvolací súd stotožnil.

15. K podstatnej odvolacej námietke žalovanej týkajúcej sa nesprávneho vyhodnotenia situácie z 5.6.1993 súdom, keď sa pri posudzovaní nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nezaoberal otázkou vlastníctva nehnuteľnosti ani otázkou podnikania žalobcu v predmetnej nehnuteľnosti bez právneho dôvodu odvolací súd uvádza, že uvedené skutočnosti nemajú vplyv na uplatnený nárok. Z dokazovania vyplynulo, že zmocnením sa nebytových priestorov žalovanou 5.6.1993, tovar patriaci žalobcovi sa fakticky dostal do dispozície žalovanej, ktorá v priebehu konania tvrdila, že po prevzatí tovaru vykonala inventúru a namietala výšku jeho hodnoty uvádzanú žalobcom podľa inventúry z 27.5.1993. Žalovaná v konaní nepreukázala, že by tovar od prevzatia nebytových priestorov 5.6.1993 vydala žalobcovi a v tejto súvislosti naopak tvrdila, že žalobca napriek výzve tovar z jej priestorov neodniesol. V tomto kontexte videonahrávka z 5.6.1993 o prevzatí nebytových priestorov nie je podľa návrhu žalovanej dôkazom o prevzatí tovaru žalobcom od žalovanej ale o výzve žalovanej na prevzatie tovaru.

16. V súvislosti s ďalšou odvolacou námietkou, že dňa 31.1.1994 boli z nebytových priestorov cukrárne žalovanej bez spísania protokolu násilím odnesené veci pánom J. a T. a v tejto súvislosti žalovaná podala trestné oznámenie, odvolací súd s poukázaním na ustanovenie § 205a O. s. p. konštatuje, že uvedené nové skutočnosti, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa nemôžu byť odvolacím dôvodom.

17. Žalovaná zároveň uplatnila vzájomným návrhom v odvolacom konaní proti žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia spočívajúci v bezdôvodnom užívaní časti nehnuteľnosti vo výške 20 469,58,-Eur. Odvolací súd na uvedený vzájomný návrh nemohol prihliadnuť vzhľadom na ustanovenie § 216 O. s. p., v zmysle ktorého ustanovenia § 97 O. s. p. a § 98 O. s. p. pre odvolacie konanie neplatia.

18. V kontexte s odvolacím dôvodom podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p. odvolací súd konštatuje, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie má oporu v dostatočne vykonanom dokazovaní, súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania a prednesov strán vyšli najavo a skutkové závery založil na logickom hodnotení dôkazov. Podrobne odôvodnil, prečo pre právne posúdenie veci bolo podstatné zistenie, že žalovaná bez právneho dôvodu prevzala dňa 5.6.1993 tovar žalobcu nachádzajúci sa v jeho prevádzke a základom pre určenie výšky bezdôvodného obohatenia bolo zistenie množstva, druhu a ceny tovaru podľa inventúry vykonanej žalobcom dňa 27.5.1993. Vysvetlil tiež, prečo neakceptoval obranu žalovanej že došlo k predisponovaniu tovaru a ako aplikoval ustanovenie § 136 O. s. p. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že súd môže určiť v zmysle uvedeného ustanovenia výšku nároku podľa svojej úvahy v prípade, ak ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami, alebo ak ju nemožno zistiť vôbec. Takáto úvaha súdu musí mať podklad v zistení skutočností, ktoré súdu umožnia určité kvantitatívne posúdenie základných súvislostí. So zreteľom na priebeh a výsledky vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie aj doplneného dokazovania po opakovanom vrátení veci odvolacím súdom sú splnené podmienky pre aplikáciu § 136 O. s. p. Odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p. nie je preto opodstatnený.

19. Pre odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p., platí, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, teda vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo

správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd prvej inštancie uplatnený nárok na základe dostatočne zisteného skutkového stavu správne posúdil podľa ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka a žalovanú zaviazal na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške náhrady za tovar prevzatý bez právneho dôvodu. Odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p. nie je opodstatnený.

20. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti zaplattenia istiny ako vecne správny v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

21. O nároku na zaplattenie úrokov z omeškania rozhodol súd prvej inštancie len s poukázaním na ustanovenie § 369 a § 502 Obchodného zákonníka bez toho, aby v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, z akých skutočností vyvodil záver o období omeškania a dôvodnosti výšky uplatneného úroku z omeškania. Nevysporiadal sa vôbec s námietkami žalovanej, že v omeškaní nebola. Odôvodnenie rozhodnutia v tejto časti nemá náležitosti uvedené v ustanovení § 157 ods. 2 O. s. p., je preto nepreskúmateľné a postupom súdu tak bola odňatá možnosť žalovanej konať pred súdom, čo je opodstatneným odvolacím dôvodom v zmysle § 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Z uvedeného dôvodu odvolací súd rozhodnutie v napadnutej časti podľa § 389 ods. 1 písm. b/ C. s. p. zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, ktorý opätovne o úroku z omeškania aj o trovách konania rozhodne a rozhodnutie riadne odôvodní.

22. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 C. s. p.).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej je podľa § 420 CSP prípustné podať dovolanie z dôvodu, že:

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Oprávneným subjektom na podanie dovolania je strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 v spojení s § 424 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený

osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).